

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **Elelupe s.r.o.**, IČO 059 14 337
sídlem Vaníčková 1639, 272 01 Kladno
zastoupená advokátkou Mgr. Petrou Hrachy
sídlem Cihlářská 643/19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2022, č. j. 091338/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2022, č. j. 091338/2022/KUSK, a rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 24. 5. 2022, č. j. OŽ/2646/22/Sv, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Petry Hrachy, advokátky, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 5. 2022, č. j. OŽ/2646/22/Sv (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. k) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 527/2020 Sb. (dále jen „živnostenský zákon“), kterého se měla dopustit tím, že nejméně dne 22. 7. 2021 v 11:05 hodin a dne 30. 9. 2021 v 10:10 hodin v rozporu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona nezajistila viditelné označení svého sídla na adrese Vaníčkova 1639, 272 01 Kladno obchodní firmou a identifikačním číslem osoby (dále jen „IČO“). Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě předně namítá, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, zásadu vyšetřovací, princip právní jistoty a princip předvídatelnosti správních rozhodnutí, čímž zasáhly do jejího ústavně zaručeného práva na rovné zacházení. Žalobkyně upozorňuje, že ve správním spise jsou založeny fotografie, které jednoznačně prokazují, že u vchodu do jejího sídla je umístěna tabule s viditelným označením její obchodní firmy včetně IČO. Podle žalobkyně tak bylo její sídlo označeno zcela v souladu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona.
3. Žalobkyně dále brojí proti dílčím skutkovým zjištěním a právním závěrům správní orgánů. Zejména namítá, že zahradní branka nebývá přes den zamčená a nikomu není bráněno ve vstupu do budovy, která je označena její obchodní firmou. V této souvislosti žalobkyně upozorňuje, že správní orgán I. stupně musel fotografie zachycující popelnice a garáže v zadní části zahrady pořídit minimálně 2 m za vstupní brankou. Pokud by přesto byla branka zamčená, nic by to podle žalobkyně neměnilo na skutečnosti, že budova sídla byla řádně označena. Dle žalobkyně přitom § 31 odst. 2 živnostenského zákona nepožaduje označení vstupní branky, zvonku či okolí objektu sídla. Za nezákonný považuje dále žalobkyně závěr správních orgánů, že označení sídla musí být viditelné z veřejně dostupných míst. Lichá je pak podle žalobkyně rovněž úvaha žalovaného, že by se veřejnost měla ostýchat vstoupit skrze branku do předzahrady jejího sídla. Většina spotřebitelů si totiž v dnešní době již cíleně vyhledává poskytovatele služeb na internetu, nikoliv náhodně na ulici, a proto nelze trvat na výkladu, že označení podnikatele musí být viditelné z veřejně dostupného místa.
4. Žalobkyně rovněž namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu se svou dosavadní ustálenou praxí. S odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se společností HELLAND, s. r. o. (sp. zn. OŽ/4102/16/ML), Maridan s.r.o. (sp. zn. OŽ/2032/20/ML), Kamehameha s.r.o. (sp. zn. OŽ/2033/20/ML) a BONIMAD s.r.o. se sídlem na adrese Čs. armády 1979, 272 01 Kladno, žalobkyně namítá, že běžně postačuje označení podnikatele pouhou tabulí za zamčenými a neprůhlednými vstupními dveřmi do budovy sídla, tedy nikoliv označení viditelné z veřejně dostupného místa. Pakliže správní orgán I. stupně uvedenou praxi nerespektoval a ve prospěch žalobkyně nezjišťoval veškeré podstatné skutečnosti, postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací. Žalobkyně konečně nesouhlasí se žalovaným, že předmětná rozhodnutí v obdobných věcech nevytváří ustálenou správní praxi, jelikož byla vydána za nouzového stavu.
5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě rekapituluje nosné závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává. Žalovaný upozorňuje, že při kontrolách konaných ve dnech 22. 7. 2021 a 30. 9. 2021 byla vstupní branka k budově sídla žalobkyně uzamčena, na opakované zvonění nikdo nereagoval a

označení obchodní firmou a IČO nebylo z veřejně dostupných míst viditelné. Podle žalovaného by výklad § 31 odst. 2 živnostenského zákona zastávaný žalobkyní vedl k tomu, že by bylo možné obhájit označení sídla podnikatele např. z vnitřní strany dveří její kanceláře. Na podporu své argumentace žalovaný dále odkazuje na *Smlouvu o poskytnutí sídla* ze dne 14. 3. 2017 (dále jen „smlouva ze dne 14. 3. 2017“), podle které poskytovatel „zařídí v sídle umístění firmy uživatele [žalobkyně – pozn. soudu] na veřejně viditelném místě a umístění poštovní schránky.“

II. Skutková zjištění ze správního spisu

6. Správní orgán I. stupně dne 22. 7. 2021 v 11:05 hodin v rámci úkonů předcházejících kontrole podle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „kontrolní řád“) zjistil, že na adrese sídla žalobkyně se nachází rodinný dům, do kterého je jediný vstup z ulice X (záznam ze dne 22. 7. 2021, č. j. OŽ/3913/21/Ta/145-1). Jelikož na uzamčených vstupních vrátkách, na oplocení ani na fasádě domu či za okny nebylo nalezeno označení obchodní firmy a IČO žalobkyně, vzniklo správnímu orgánu I. stupně důvodné podezření, že žalobkyně porušila § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Správní orgán I. stupně při úkonech předcházejících kontrole pořídil fotodokumentaci, která je součástí správního spisu.
7. Správní orgán I. stupně dne 30. 9. 2021 v 10:10 hodin provedl v sídle žalobkyně opakovaně úkony předcházející kontrole (záznam ze dne 30. 9. 2021, č. j. OŽ/3913/21/Ta/145-2). Správní orgán I. stupně na dané adrese nikoho nezastihl, na zvonění nikdo nereagoval a vstupní vrátka byla uzamčena. Nikde na objektu sídla ani v jeho okolí se nenacházelo označení obchodní firmy a IČO žalobkyně. Správní orgán I. stupně dále zjistil, že vchod do rodinného domu není z ulice X vidět. Z místa kontroly pořídil správní orgán I. stupně další fotodokumentaci, která je rovněž součástí správního spisu.
8. Správní orgán I. stupně následně zahájil kontrolu podnikatelské činnosti žalobkyně, přičemž žalobkyni seznámil se zjištěními učiněnými v rámci úkonů předcházejících kontrole (oznámení ze dne 1. 10. 2021, č. j. OŽ/3913/21/Ta/145-3). Zároveň žalobkyni vyzval, aby mu při výkonu kontroly poskytla potřebnou součinnost a poučil ji o následcích nesplnění povinnosti kontrolované osoby dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
9. Dle výpisu z živnostenského rejstříku je předmětem podnikání žalobkyně výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1 a 3 živnostenského zákona.
10. Podle smlouvy ze dne 14. 3. 2017 uzavřené mezi paní M. S. jakožto poskytovatelem a žalobkyní jakožto uživatelem je poskytnuté sídlo na adrese X pouze virtuální (čl. VI odst. 1 smlouvy). Poskytovatel se ve smlouvě zavázal, že na veřejně viditelném místě umístí firmu žalobkyně (čl. II odst. 3 smlouvy).
11. Žalobkyně se s kontrolními zjištěními správního orgánu I. stupně seznámila prostřednictvím protokolu o kontrole ze dne 2. 12. 2021, č. j. OŽ/3913/21/Ta/145-5, proti kterému podala námitky. Žalobkyně zejména namítala, že objekt sídla je u vchodových dveří viditelně označen cedulí s její obchodní firmou a IČO. Na podporu svého tvrzení k námitkám přiložila fotografii vchodových dveří včetně detailního záběru na informační ceduli v jejich levém spodním rohu. Dle žalobkyně neobstojí názor správního orgánu I. stupně, že označení objektu sídla je viditelné pouze tehdy, pokud jej lze spatřit z ulice. Žalobkyně dále upozornila na postup správního orgánu I. stupně při kontrole společnosti

Maridan s.r.o., kdy bylo za řádné označení považováno umístění informační cedule za vstupními dveřmi sídla společnosti, tedy nikoliv zvenčí.

12. Správní orgán I. stupně námitky žalobkyně zamítl (vyrozumění ze dne 5. 1. 2022, č. j. OŽ/3913/21/Ta/145-8), načež vůči žalobkyni zahájil podle § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 325/2020 Sb. (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) přestupkové řízení (oznámení ze dne 9. 5. 2022, č. j. OŽ/2646/22/Sv-4).
13. Ve vyjádření ze dne 19. 5. 2022 žalobkyně opakovaně namítala, že označovací povinnost podle § 31 odst. 2 živnostenského zákona splnila umístěním cedule u vchodu do objektu, v němž má sídlo.
14. Dne 24. 5. 2022 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. Dle správního orgánu I. stupně bylo na základě kontrolních zjištění a pořízené fotodokumentace spolehlivě prokázáno, že objekt, v němž má žalobkyně sídlo, nebyl v rozporu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona viditelně označen obchodní firmou a IČO. Podle správního orgánu I. stupně přitom nepostačovalo označení u vchodových dveří umístěných z východní strany objektu, které nejsou z ulice X pro spotřebitele a kontrolní orgány viditelné. V této souvislosti správní orgán I. stupně upozornil, že při kontrolních úkonech byl objekt nepřístupný a na opakované zvonění nikdo nereagoval, a tudíž nebylo možné žalobkyni jakkoliv kontaktovat. K naplnění materiální stránky přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že neoznačením sídla mohli být zejména spotřebitelé po určitou dobu uváděni v omyl. Správní orgán I. stupně konečně nepřisvědčil námitce týkající se postupu vůči Maridan s.r.o., jelikož tato společnost sídlí v objektu, který je víceúčelovou stavbou, nikoliv rodinným domem se zahradou, jako v případě sídla žalobkyně.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný se zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu I. stupně. Žalovaný zdůraznil, že sídlo představuje základní identifikační údaj právnické osoby a jeho řádné označení zajišťuje transparentnost podnikatelského prostředí ve vztahu k třetím osobám (spotřebitelům a obchodním partnerům) i orgánům veřejné moci. Dle žalovaného neobstojí námitka žalobkyně, že vstupní branka byla v době kontroly otevřená, ani že fotografie musely být pořízeny ze zahrady před rodinným domem. Žalovaný dále upozornil, že označení obchodní firmy a IČO žalobkyně nebylo možno spatřit z veřejně přístupného místa, a proto jej nelze považovat za viditelné ve smyslu § 31 odst. 2 živnostenského zákona. K namítanému porušení ustálené správní praxe žalovaný uvedl, že každý případ je nutné posuzovat individuálně. V případě sídla společnosti Maridan s.r.o. se jednalo o kancelářský objekt, kdy je dle žalovaného „*velmi pravděpodobné, že při hledání sídla společnosti nebude daná osoba váhat vejít do domu.*“ Naproti tomu v případě žalobkyně se sídlo nachází v rodinném domě se zahradou ve vilové čtvrti, a proto lze očekávat, že „*většina osob se bude na pozemek zdráhat vejít i za předpokladu, že by vrátka do zahrady byla odemčena [...].*“

III. Posouzení věci soudem

16. Soud předesílá, že si je vědom již vydaných rozsudků ze dne 22. 12. 2022, č. j. 52 A 3/2022 – 36, a ze dne 27. 12. 2022, č. j. 56 A 3/2022 – 37 (dále souhrnně jen „rozsudky 52 A 3/2022 a 56 A 3/2022“), v nichž bylo rozhodováno o skutkově takřka identických věcech jako je nyní posuzovaný případ. V uvedených rozsudcích byly žaloby zamítnuty. Samosoudce nyní rozhodujícího senátu 50 se však s právním závěrem zmiňovaných rozsudků neztotožňuje, a

proto případ žalobce – i navzdory skutkové podobnosti s již rozhodnutými věcmi – posuzuje odlišně. Činí tak s přihlédnutím k tomu, že sporná právní otázka dosud nebyla judikatorně jednoznačně zodpovězena a pro aplikovanou právní úpravu dosud není jednotný výklad.

17. Následující odstavce se tedy do značné míry shodují (zejm. v odst. 21 až 33) s odůvodněním rozsudků 52 A 3/2022 a 56 A 3/2022, nicméně výsledný právní závěr je odlišný.
18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
19. Soud nepřehlédl, že správní orgán I. stupně byl v žalobě označen jako „žalovaný 2“ a o správních orgánech obou stupňů bylo v žalobě hovořeno jako o „žalovaných“. K tomu je třeba uvést, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není žalovaný určen tvrzením žalobce, nýbrž kogentně ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož náleží postavení žalovanému tomu správnímu orgánu, který rozhodl v posledním stupni. Je přitom věci soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, kdo je jako žalovaný chybně označen v žalobě [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56]. Z tohoto důvodu soud v této věci jedná jako s žalovaným pouze s Krajským úřadem Středočeského kraje, který rozhodl v posledním stupni (vydal napadené rozhodnutí), a nikoliv s Magistrátem města Kladna (správním orgánem I. stupně), který postavení žalovaného nemá, třebaže tak byl v žalobě označen. Uvedené samozřejmě nebrání tomu, aby soud v rámci uplatněných žalobních bodů přezkoumal též závěry prvostupňového rozhodnutí, neboť při soudním přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25).
20. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
21. Žaloba je důvodná.
22. Jádrem sporu je v posuzované věci otázka, zda žalobkyně spáchala přestupek podle § 62 odst. 1 písm. k) živnostenského zákona, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 31 odst. 2 téhož zákona neoznačila své sídlo obchodní firmou a IČO.
23. Soud s poukazem na § 421 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) připomíná, že žalobkyně je jednak podnikatelem podle formy, neboť je zapsána v obchodním rejstříku, a současně se na ni vztahuje domněnka podnikání, neboť je držitelkou živnostenského oprávnění pro řadu oborů činnosti volné živnosti Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.
24. Podle § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona „[p]odnikatel je povinen *viditelně* označit obchodní firmou, popřípadě názvem, nebo jménem a příjmením a identifikačním číslem osoby, bylo-li přiděleno, objekt, v němž má sídlo, liší-li se od bydliště (§ 5 odst. 2), a zahraniční osoba odštěpný závod, pokud jej zřizuje“ (zdůraznění zde i dále v textu přidáno soudem).

25. Z uvedeného vyplývá, že podnikatel je povinen *viditelně* označit objekt, v němž má sídlo, základními identifikačními údaji (obchodním firmou, názvem či jménem a příjmením a IČO, bylo-li přiděleno).
26. Mezi účastníky není sporu o tom, že cedule s obchodní firmou a IČO žalobkyně byla umístěna na vchodových dveřích z východní strany objektu, v němž má žalobkyně sídlo. Od vstupní branky z ulice X nebylo možné tuto informační ceduli vidět, přičemž jiné označení se na objektu či v jeho bezprostřední blízkosti (např. na oplocení, zvonku či vstupní brance) nenacházelo.
27. Takový způsob označení objektu, v němž má žalobkyně sídlo, dle správních orgánů neodpovídá požadavku § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona, jelikož jej nelze spatřit z veřejně přístupného místa. Svůj závěr, že řádné označení je pouze takové, které je viditelné z veřejně přístupného místa, odůvodnily správní orgány zejména teleologickým výkladem daného ustanovení s tím, že sídlo představuje základní identifikační údaj podnikatele a jeho náležité označení zajišťuje transparentnost podnikatelského prostředí ve vztahu k třetím osobám (spotřebitelům a obchodním partnerům) a orgánům veřejné moci (srov. str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí a str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Ke stejnému výkladu označovací povinnosti se kloní též část doktríny s tím, že „[o]značen musí být ten objekt, v němž se sídlo nachází. Definici pojmu ‚objekt‘ zákon neobsahuje. Protože každý podnikatel v rámci svého podnikání přichází denně do styku se třetími osobami, je nutné, aby se označení sídla nacházelo na veřejnosti přístupném místě. Typicky se bude jednat o informační tabule umístěné na fasádě objektu, u památkově chráněných objektů to budou tabule osazené před danou nemovitostí, v úvahu však přichází také označení provedené v recepci objektu, která je alespoň v době obvyklých otevíracích hodin všem přístupná (Veřejný ochránce práv 6493/2011/VOP).“ (DICKELT, F., SOLOMONOVÁ, K. § 31. In: KUNŠTÁTOVÁ, T., SOLOMONOVÁ, K., DICKELT, F., BALADA, L. *Živnostenský zákon - komentář*. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 115, marg. č. 3).
28. Soud se však s tímto výkladem neztotožňuje.
29. Soud naopak dává za pravdu žalobkyni, že žalovaným zastávaný výklad označovací povinnosti podle § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona neobstojí. Požadavek na *viditelnost* označení sídla podnikatele totiž může být splněn i za situace, kdy dané označení nelze spatřit z veřejně přístupného místa.
30. Ve prospěch argumentace žalobkyně svědčí již prostý jazykový výklad § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona, který stanoví toliko požadavek na *viditelnost* označení objektu sídla podnikatele, nikoliv na jeho viditelnost z veřejně přístupného místa. O viditelnosti z *veřejně přístupného místa* se předmětné ustanovení naopak vůbec nezmiňuje. Nelze přitom vycházet z úvahy, že viditelnost označení v sobě automaticky zahrnuje i možnost spatřit toto označení z místa veřejně přístupného. Možnost vidět (vnímat zrakovým smyslem) je významově užší než možnost spatřit jej z místa veřejnosti přístupného (např. z ulice, pasáže či parku). Povinnost dostat požadavku na viditelnost označení proto nelze rozšiřovat v tom smyslu, že je třeba zajistit možnost spatřit dané označení též z veřejně přístupného místa, jak činí žalovaný. Takový výklad by byl nepřiměřeně extenzivní, což je problematické zejména v řízení trestní povahy, jímž je i řízení přestupkové (a na nějž se vztahují některé limity obsažené zejména v Listině a Úmluvě, srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, č. 30/2010 Sb. ÚS). Právě zde soud spatřuje první slabinu argumentačních úvah rozsudků 52 A 3/2022

a 56 A 3/2022, které sice rovněž dovodily na straně žalovaného nepřiměřeně extenzivní výklad ustanovení § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona, přesto jej ale považují za udržitelný zejména s ohledem na zachování kontaktnosti podnikatele pro spotřebitele a orgány veřejné moci (viz odst. 28 a 32 rozsudku 52 A 3/2022 i 56 A 3/2022), přitom však poněkud pomíjejí, že na základě extenzivně vyloženého ustanovení byla vydána rozhodnutí trestní povahy.

31. Požadavek viditelnosti ve smyslu § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona tedy bude splňovat takové označení, které obsahuje základní identifikační údaje (v tomto případě obchodní firmu a IČO) ve zřetelné a srozumitelné formě, které se nachází na obvyklém místě (např. na dveřích nebo fasádě objektu, na informační ceduli před vstupem do objektu, či v recepci objektu). Naproti tomu za viditelné nebude možno zejména považovat označení nečitelné, zakryté nebo schované. Požadavek viditelnosti rovněž nebude splňovat ani žalovaným uváděný příklad označení sídla z vnitřní strany dveří kanceláře. Jak ovšem bylo uvedeno v předchozím odstavci, z dikce předmětného ustanovení nelze dovozovat, že by požadavek na viditelnost označení v sobě nutně zahrnoval povinnost zajistit viditelnost daného označení z místa veřejnosti přístupného. Živnostenský zákon ani žádný jiný právní předpis ostatně podnikateli neukládá, aby ke svému sídlu zajistil volný přístup třetím osobám (např. spotřebitelům a obchodním partnerům).
32. Soud si je vědom, že shora použitý výklad je toliko jazykový, jenž je výkladem pouze prvotním, který sám o sobě zpravidla nepostačuje k odhalení smyslu a účelu sporné právní normy. Proto je třeba znění jazykového výkladu potvrdit nebo vyvrátit jinými výkladovými metodami – především výklade teleologickým, logickým, systematickým a případně historickým (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 28/2003 - 69, č. 438/2005 Sb. NSS, ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 - 67, ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89, č. 2391/2011 Sb. NSS, odst. 20, a ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 Afs 64/2011 - 124). Z uvedeného hlediska považuje soud za stěžejní především výklad systematický, tedy zaměření se na umístění předmětného ustanovení v systému živnostenského zákona a dále právního řádu jako celku:
33. V tomto směru se předně nabízí srovnání ustanovení o označovací povinnosti *sídla* podle § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona s ustanovením o označovací povinnosti *provozovny* podle § 17 odst. 7 věty první téhož zákona, které stanoví, že „[p]rovozovna musí být **trvale a zvenčí** viditelně označena obchodní firmou nebo názvem nebo jménem a příjmením podnikatele a jeho identifikačním číslem osoby.“ Oproti sídlu tak provozovna musí být označena základními identifikačními údaji podnikatele nejen *viditelně*, ale též *trvale a zvenčí*. Právě ze zaměňování sídla a provozovny podnikatele, resp. jejich účelu vůči veřejnosti (spotřebitelům a obchodním partnerům) dle soudu pramení chybný výklad označovací povinnosti zastávaný správními orgány v nyní posuzované věci.
34. Pojem *sídlo* podnikatele živnostenský zákon nijak nevymezuje. Proto je třeba vyjít z definice sídla v jiných právních předpisech. V souladu s § 429 odst. 1 větou první zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) je tak třeba sídlem podnikatele rozumět adresu zapsanou ve veřejném rejstříku (srov. též § 14 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, ve znění pozdějších předpisů, a dále důvodovou zprávu k novele č. 303/2013 Sb., kterou byl v § 31 odst. 2 živnostenského zákona nahrazen dosavadní pojem *místo podnikání* pojmem *sídlo*). Svoje sídlo si tak podnikatel určuje vlastním rozhodnutím, resp.

rozhodnutím statutárních orgánů jde-li o podnikatele – právnickou osobu (event. rozhodnutím zakladatelů, jde-li o nově vznikající právnickou osobu). Zákon bezpodmínečně nevyžaduje, aby podnikatel sídlil ke své činnosti reálně (materiálně) využíval, tj. skutečně zde sídlil a stýkal se s veřejností či orgány veřejné moci (taková povinnost platila do 19. 7. 2009 pro právnické osoby, srov. § 19c odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 88/2003 Sb.). Jinak řečeno, sídlo podnikatele zapsané ve veřejném rejstříku může být čistě formální a nemusí odpovídat sídlu skutečnému (srov. § 429 odst. 2 občanského zákoníku a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 8. 2018, sp. zn. 7 Cmo 87/2018, odst. 7), jakkoliv tento stav nelze vždy považovat za optimální.

35. Proto je lichá představa žalovaného, že podnikatel v zapsaném sídle „*při svých aktivitách přichází běžně do styku se zákazníky, jinými podnikatelskými subjekty a státními orgány*“ (str. 4 třetí odstavce napadeného rozhodnutí). Za účelem styku s veřejností totiž podnikateli slouží jeho **provozovna** jakožto „*prostor, v němž je živnost provozována*“ (§ 17 odst. 1 živnostenského zákona), tedy fakticky vykonávána. Z uvedené zákonné definice je zřejmé, že právě provozovna je místem, kde dochází k faktickému výkonu živnosti (typicky poskytování zboží či služeb), a tedy i k reálnému kontaktu podnikatele s jeho zákazníky, resp. obecně s veřejností (nejedná-li se vyloženě o služby poskytované na dálku – k tomu viz odst. 37 níže). Adresa provozovny přitom z povahy věci nemusí být nutně identická s adresou sídla zapsaného ve veřejném rejstříku (uvedené lze patrně nejlépe demonstrovat na příkladu supermarketových řetězců, kdy k nákupu zboží zákazníkem nedochází v místě rejstříkového sídla koncernu provozujícího daný řetězec, nýbrž v místě konkrétní prodejny-provozovny, jichž mohou být desítky až stovky na různých místech po celé zemi). Přitom právě v provozovnách, kde se fakticky nabízí zboží či služby, může být pro spotřebitele či jiného zákazníka způsob jejich označování významný. Z toho důvodu také živnostenský zákon klade na viditelnost označení provozovny vyšší požadavky, než na označení objektu, v němž má podnikatel sídlo. Jak již bylo zmíněno výše, v souvislosti s označovací povinností provozovny (§ 17 odst. 7 věty první živnostenského zákona) totiž přibývá požadavek viditelného označení *trvale a zvenčí*, který u označovací povinnosti sídla (§ 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona) naopak schází. Od toho se odvíjí, že nesprávné označování provozovny je však postihováno podle odlišné zákonné skutkové podstaty sankcionováno v režimu jiné zákonné skutkové podstaty [srov. § 17 odst. 7 věty první živnostenského zákona ve spojení s § 62 odst. 1 písm. g) téhož zákona], než pod jakou podřadily správní orgány případ žalobkyně v nyní posuzované věci.
36. K označování provozovny se vyjadřoval též NSS v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 74/2010 - 59, v němž vyložil, že „[z]ákonem požadované údaje mají být provozovatelem živnosti uvedeny **trvale, viditelně a zvenčí** proto, aby právě tímto způsobem byl spotřebitel (zákazník) na tyto základní informace upozorněn. Má-li být údaj uveden viditelně, lze takto vyjádřenou vlastností **označení provozovny** rozumět označení zřetelné, srozumitelné, na první pohled patrné, tedy takové označení, aby nedošlo k dezinformaci o zákonem požadovaných nutných údajích“ (důraz přidán zdejší soudem). Nicméně ve vztahu k objektu, v němž má podnikatel toliko registrované sídlo, není požadavek na viditelnost označení *zvenčí* (ať už vně budovy nebo vně provozovny) či z místa veřejně přístupného pro informování spotřebitelů či jiných podnikatelských subjektů dost dobře hájitelný.
37. Povinnost označit objekt, v němž má podnikatel sídlo, viditelně z místa veřejnosti přístupného, pak nelze přesvědčivě odůvodnit ani snahou předcházet vzniku tzv. fiktivních

společností (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Používání formálních (virtuálních) sídel je v obchodním styku běžným jevem, který sám o sobě – není-li spojen s dalšími indiciemi – nemusí vypovídat nic o tom, zda podnikající právnická osoba vykazuje reálnou ekonomickou činnost, či zda se jedná jen o pouhou fiktivní „skořápku“ (srov. rozsudky NSS dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Afs 161/2016 - 51, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Afs 252/2017 - 31, odst. 35, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Afs 216/2018 - 47, odst. 34, a ze dne 20. 2. 2020, č. j. 7 Afs 420/2018 - 37, odst. 33). V době internetu si lze představit řadu ekonomických činností (např. poskytování účetního poradenství jako v případě žalobkyně), které nevyžadují trvalé kancelářské či výrobní prostory. Podnikání, které není přímo závislé na konkrétním místě jako je výrobní hala či kamenná prodejna, lze vykonávat v podstatě odkudkoli. Za této situace je mylná úvaha žalovaného, že by k potlačení fiktivních společností mohlo vést vymáhání povinnosti označit objekt, v němž mají sídlo, viditelně z veřejně přístupného místa.

38. Výše uvedeným soud v žádném případě netvrdí, že by se sídlem nebyly spojeny žádné právní následky. Naopak, sídlo je vedle obchodní firmy nebo jména zásadním identifikačním údajem podnikatele, s nímž právní řád spojuje řadu právních následků. Typickým příkladem takového následku je určení místní příslušnosti orgánu veřejné moci pro účely soudního nebo správního řízení, z tohoto hlediska však není rozhodujícím určovatelem sídlo skutečné, nýbrž sídlo zapsané ve veřejném rejstříku. Rozdíl mezi sídlem zapsaným a skutečným může mít význam především pro soukromoprávní vztahy (např. možnost každého dovolat se skutečného sídla právního osoby ve smyslu § 137 odst. 1 občanského zákoníku, či určení místa plnění peněžitého dluhu ve smyslu § 1955 odst. 2 občanského zákoníku), v tomto směru však má skutečné sídlo význam především ve vztahu k věřitelům podnikatele pro účely vymáhání nesplněných závazků (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 20 Cdo 3194/2008). Zároveň však z možnosti dovolat se v rámci soukromoprávních vztahů skutečného sídla nelze dovozovat, že zapsané sídlo musí být nutně i místem, kde fakticky dochází k poskytování zboží či služeb, a tedy kde dochází k reálnému kontaktu podnikatele s veřejností. Proto nemůže obstat uložení veřejnoprávní sankce (pokuty za přestupek) založené na důvodu, že označení sídla není viditelné z veřejně přístupného místa.
39. V rozsudcích 52 A 3/2022 a 56 A 3/2022 jsou vyjmenovávány další důvody podporující význam sídla pro soukromoprávní vztahy, zejména v souvislosti s plněním povinností vůči spotřebitelům, vůči nimž *„má podnikatel např. povinnost (s výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba) přijmout reklamaci prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb nejen v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace s ohledem na sortiment možné, ale případně i v sídle (zejména v situaci, kdy podnikatel provozovnu nemá); současně má povinnost vystavit o reklamaci písemné potvrzení (viz § 19 odst. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů)“* (viz odst. 28 rozsudku 52 A 3/2022 a odst. 28 rozsudku 56 A 3/2022). S tím lze obecně souhlasit, avšak nelze již souhlasit s tím, že pro vlastní realizaci těchto povinností by měl způsob označení sídla nějaký zásadní význam. Například k přijetí spotřebitelské reklamace může dojít i tím (nebude-li např. k provedení opravy výslovně určena jiná osoba ve smyslu § 2172 občanského zákoníku), že spotřebitel reklamované zboží na adresu podnikatelova sídla odešle. V takovém případě bude pro spotřebitele stěžejní, zda odeslání učinil na adresu podnikatele zapsanou ve veřejném rejstříku, přičemž s ohledem na princip materiální publicity (srov. § 8 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů) může být spotřebiteli lhostejné, zda se na rejstříkové

adrese fyzicky nachází nějaké označení či nikoliv. Pro doložení této skutečnosti v případném občanskoprávním sporu by spotřebiteli postačovalo prokázat odeslání zásilky na adresu rejstříkového sídla, přičemž vzhledem k domněnce doby dojití ve smyslu § 573 občanského zákoníku by následně bylo na podnikateli, aby prokázal, že zásilku s reklamovaným zbožím neobdržel, k čemuž způsob označení sídla sám o sobě nijak nepomůže. Proto nelze dovozovat, že by označení z veřejně přístupného místa ve smyslu § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona mělo význam z hlediska plnění povinností podnikatele vůči spotřebiteli.

40. Nejinak by tomu bylo i v případě, pokud by spotřebitel chtěl reklamované zboží předat v sídle osobně. I v takovém případě by spotřebiteli stačilo prokázat, že zboží zanechal v místě odpovídající adrese rejstříkového sídla, aniž by musel prokazovat existenci označení, tím méně označení viditelného z veřejně přístupného místa. Nutno podotknout, že místo určené k přebírání reklamovaného zboží bude mít zpravidla charakter provozovny, neboť činnost spočívající v přebírání zboží – ať již za účelem reklamace či z jiných důvodů – je z povahy věci již faktickým provozem živnosti (srov. § 17 odst. 1 živnostenského zákona), tedy činností související s provozovnou. Proto si nelze příliš představit, že by místo pro přebírání reklamovaného zboží charakter provozovny nemělo. Ostatně i § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele počítá s tím, že k převzetí reklamace bude docházet zpravidla v provozovně, když stanoví, že *„prodávající povinen přijmout reklamaci v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb, případně i ve svém sídle. V provozovně musí být po celou provozní dobu přítomen pracovník pověřený vyřizováním reklamací.“* V této souvislosti je třeba opět připomenout, že pro označování provozovny zákon stanoví odlišná – přísnější – kritéria než pro označování sídla (srov. odst. 32 tohoto rozsudku výše a tam odkazovaný § 17 odst. 7 věty první živnostenského zákona), od čehož se odvíjí též samostatná skutková podstata přestupku [§ 62 odst. 1 písm. g) živnostenského zákona], která je odlišná od skutkové podstaty aplikované v nyní posuzované věci.
41. Přisvědčit nelze ani úvaze správních orgánů, že označení objektu sídla musí být viditelné z veřejně přístupného místa kvůli zajištění dosažitelnosti podnikatele pro orgány veřejné moci (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí a str. 4 prvostupňového rozhodnutí). Takový argument by mohl být relevantní nanejvýše do 30. 6. 2008, dokdy byla označovací povinnost dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona, ve znění zákona č. 214/2006 Sb. stanovena *„pro účely doručování písemností“* s tím, že podnikatel byl *„povinen zajistit v místě podnikání, sídle a v místě organizační složky podniku zapsané do obchodního rejstříku přijímání písemností“* (srov. § 31 odst. 16 živnostenského zákona, ve znění zákona č. 214/2006 Sb.). Novelou č. 130/2008 Sb. však nutnost označení objektu sídla pro účely doručování odpadla, a proto nelze nadále trvat na požadavku, aby bylo označení viditelné z místa veřejně přístupného. V této souvislosti soud upozorňuje, že od 1. 11. 2009 byla všem právnickým osobám zapsaným v obchodním rejstříku ze zákona zřízena datová schránka, které umožňuje elektronickou komunikaci s orgány veřejné moci (srov. přechodné ustanovení § 31 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů). Tím je význam dosažitelnosti sídla pro orgány veřejné moci značně umenšen. Povinné zřízení datových schránek se (až do 31. 12. 2022) sice netýkalo podnikajících fyzické osoby, ani to však nepředstavuje důvod, aby se povinnost viditelného označení objektu sídla rozšiřovala na povinnost zajistit viditelnost z veřejného přístupného místa. Tím by se totiž fakticky stíral

rozdíl mezi § 31 odst. 2 a § 17 odst. 7 živnostenského zákona a od toho se odvíjející odpovědností za přestupek.

42. Dále je nutno vzít v potaz, že při výkonu kontrolní činnosti mohou orgány veřejné správy za splnění zákonných podmínek podle § 7 kontrolního řádu vstupovat na pozemky, do staveb a jiných prostor, které nejsou veřejně přístupné. Pakliže měly správní orgány pochybnost o tom, zda žalobkyně dostala své povinnosti dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona a viditelně označila objekt, v němž má zapsané sídlo, svou obchodní firmou a IČO, nic jim nebránilo, aby tohoto oprávnění za součinnosti vlastníka nebo uživatele těchto veřejně nepřístupných prostor využily (srov. § 7 *in fine* kontrolního řádu). Pokud tak neučinily, nelze dovozovat odpovědnost žalobkyně za přestupek podle § 62 odst. 1 písm. k) živnostenského zákona na základě pouhého zjištění, že označení objektu, v němž má sídlo, nebylo viditelné z veřejně přístupného místa (tj. přes plot z ulice X). Pro úplnost soud připomíná, že správní orgán I. stupně obhajobu žalobkyně, že „se označení sídla obchodní firmou a identifikačním číslem nachází na vchodových dveřích do rodinného domu,“ nijak nezpochybňoval (srov. str. 5 prvostupňového rozhodnutí).
43. Vzhledem k možnosti správních orgánů využít oprávnění dle § 7 kontrolního řádu (případně jiná zvláštní oprávnění dle jiných právních předpisů) nelze souhlasit s interpretací, že „[ř]ádnému výkonu úkolů veřejné správy by jistě neprospělo, pokud by úřední osoby musely pravidelně – jen za účelem ověření, zda se nachází na správném místě, kde má mít podnikatel sídlo – provádět někdy až detektivní pátrání po příslušném označení a překonávat při tom ploty a další fyzické překážky“ (viz odst. 32 rozsudků 52 A 3/2022 a 56 A 3/2022). Naopak je nutno brát v úvahu, že v daném případě představují kontrolní zjištění podklad pro rozhodnutí o přestupku, přičemž jsou to právě správní orgány, kdo nese důkazní břemeno k otázce viny a kdo je odpovědný za řádné zjištění skutkového stavu (srov. § 3 správního řádu). Z tohoto důvodu nelze snižovat nároky na nalézací činnost jen proto, že by se svou náročností blížila „detektivnímu pátrání“.
44. Pokud jde o význam sídla pro účely doručování, pak i v této otázce má stěžejní význam údaj o adrese sídla ve veřejném rejstříku, případně údaj o adrese sídla uvedený ve smlouvě (v případě soukromoprávních vztahů). Nikoliv fyzický způsob označení sídla a jeho viditelnost z veřejně přístupného místa. Proto i když obecně lze souhlasit s tím, že „ne všechny zásilky lze doručovat v elektronické formě a především soukromé subjekty mohou podnikatelům běžně adresovat listinné poštovní zprávy. Tak např. podle § 142a ve spojení s § 46b písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „o. s. ř.“], by případný věřitel žalobkyně mohl mít legitimní zájem zaslat na adresu sídla žalobkyně tzv. předžalobní upomínku, kterou je zpravidla nutno učinit před podáním žaloby, aby mohl v řízení před civilním soudem nárokovat náhradu nákladů řízení“ (viz odst. 32 rozsudků 52 A 3/2022 a 56 A 3/2022), tak současně nelze pomíjet zásadní rozdíl mezi faktickým převzetím doručované písemnosti a mezi právními účinky doručení, které předvídá zákon. Pro účinné doručení písemnosti typu předžalobní výzvy ve smyslu § 142a o. s. ř. (a vyvolání dalších procesních následků s tím spojených) totiž není rozhodující, zda dojde k jejich fyzickému převzetí adresátem-podnikatelem v jeho sídle, nýbrž zda dojde k naplnění podmínek tzv. fikce doručení (srov. § 49 odst. 4, § 50 odst. 2 o. s. ř., popř. § 24 odst. 1 správního řádu). K naplnění fikce doručení je především nutné doložit, že došlo k odeslání písemnosti na adresu podnikatele uvedenou ve veřejném rejstříku či ve smlouvě [srov. § 46b odst. 2 písm. b) a e) o. s. ř.], nikoliv že se písemnost fyzicky ocitla v místě s konkrétně označeným objektem. Obdobně je tomu i v případě mimoprocenálního

doručování v soukromoprávních vztazích, kde se uplatní tzv. domněnka doby dojití ve smyslu § 573 občanského zákoníku, pro jejíž naplnění rovněž není rozhodný způsob označení sídla v místě doručování, nýbrž to, zda odesílaná zásilka obsahovala adresu podnikatelského sídla shodnou s údajem ve veřejném rejstříku, popř. ve smlouvě. Z uvedených důvodů nelze význam viditelného označení sídla pro účely (právního) doručování přeceňovat natolik, aby bylo možno dovozovat nutnost viditelnosti označení z veřejně přístupného místa, a tím méně z toho dovozovat odpovědnost za přestupek.

45. V souvislosti s problematikou doručování soud nepřehlíží, že povinnost viditelného označení byla do živnostenského zákona zavedena zákonem č. 356/1999 Sb., přičemž podle důvodové zprávy k němu (viz její str. 72) *„byla přijata vzhledem k tomu, že do těchto míst se doručují písemnosti a v případě, že podnikatel nepodniká v provozovně, je zároveň jedním z kontaktních míst s podnikatelem.“* Až do účinnosti novely č. 130/2008 Sb. (tj. do 30. 6. 2008) přitom platila označovací povinnost dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona, ve znění zákona č. 214/2006 Sb. *„pro účely doručování písemností“* s tím, že podnikatel byl *„povinen zajistit v místě podnikání, sídle a v místě organizační složky podniku zapsané do obchodního rejstříku přijímání písemností“* (srov. § 31 odst. 16 živnostenského zákona, ve znění zákona č. 214/2006 Sb.). Pokud však zákonodárce zmiňovanou novelou č. 130/2008 Sb. úpravu týkající se označení objektu sídla pro účely doručování vypustil, činil tak zjevně proto, že ve spojitosti s přetrvávající povinností označovat sídlo již nepovažoval otázku doručování za podstatnou.
46. Bylo-li v odst. 36 rozsudků 52 A 3/2022 a 56 A 3/2022 poukazováno na srovnání s povinnostmi viditelného a čitelného označení dle jiných právních předpisů, pak toto srovnání není přiléhavé. Jde totiž o jiné druhy povinností dle jiných právních předpisů, v nichž jsou zakotveny samostatné skutkové podstaty přestupků. Proto těmito odlišnými ustanoveními nelze argumentovat k podpoře rozhodnutí o vině a (správním) trestu. Tím by totiž docházelo k analogii v neprospěch obviněného, která je ovšem nepřipustná (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 – 52, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 12. 2015, sp. zn. III.ÚS 1363/14).
47. S ohledem na výše uvedené tedy soud shrnuje, že i s vědomím právních závěrů rozsudků 52 A 3/2022 a 56 A 3/2022 shledal důvodnou stěžejní námitku žalobkyně, že výklad označovací povinnosti dle § 31 odst. 2 živnostenského zákona zastávaný správními orgány byl chybný. Proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
48. Vzhledem ke zjištěnému důvodu pro zrušení napadeného soud považuje za nadbytečné se podrobněji zabývat ostatními žalobními body. Proto pouze ve stručnosti konstatuje, že z fotodokumentace založené ve správním spise nelze dovodit, že by oprávněné úřední osoby při kontrole vstoupily skrze vstupní branku na pozemek, na kterém se nachází objekt, v němž má žalobkyně sídlo. Jak správně upozornil žalovaný, vstupní vrátka i vrata mají pevnou kovovou výplň pouze ve spodní části, a proto je možné dvorek před rodinným domem vyfotografovat i z ulice X (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně v průběhu přestupkového řízení nepředložila žádný důkaz, který by vyvracel či alespoň zpochybňoval zjištění správního orgánu I. stupně, že vstupní branka byla zamčená (viz záznamy ze dne 22. 7. 2021 a ze dne 10. 9. 2021). Otázka, zda je vstup k objektu, v němž má podnikatel sídlo, je přístupný široké veřejnosti nicméně není pro dovození odpovědnosti za přestupek podle § 62 odst. 1 písm. k) živnostenského zákona jakkoliv relevantní. Pokud jde o námitku, že správní orgány postupovaly v rozporu se

svou dosavadní ustálenou praxí, soud upozorňuje, že žalobkyní odkazované případy se týkaly označení téhož sídla na adrese Čs. armády 1979, 272 01 Kladno, a tudíž se zjevně nemohlo jednat o dlouhodobou a jednotnou správní praxi zakládající legitimní očekávání. Z usnesení o zastavení přestupkového řízení vůči společnosti Maridan s.r.o., které žalobkyně přiložila ke svému odvolání, navíc nevyplývá, že by se správní orgán I. stupně v daném případě zabýval otázkou, zda bylo označení objektu sídla viditelné z veřejně přístupného místa.

IV. Závěr a náklady řízení

1. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a současně věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení žalovanému (výrok I).
2. V dalším řízení jsou správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem soudu, že splnění požadavku na *viditelnost* označení objektu, v němž má podnikatel sídlo, není závislé na tom, zda lze dané označení spatřit z místa veřejně přístupného. Pakliže žalovaný dospěje k závěru, že skutek kladený žalobkyni za vinu se nestal nebo není přestupkem, přestupkové řízení podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky zastaví.
3. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto ji soud přiznal náhradu nákladu řízení ve výši 11 228 Kč (výrok II). Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 228 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupkyně žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka náhrady nákladů řízení o tuto daň v sazbě 21 %, tedy o 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám její zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. ledna 2023

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce